

[Ingmar Wagner.]

sterne har fremdraget ved behandlingen af vareforsyningsloven sidste år, og vi mener stadig væk, at disse forhold bør tages op til drøftelse. Vi erkender altså betydningen af at have en vareforsyningslov, men mener ikke, den nugældende slår helt til, og mener ikke, den administreres rigtigt.

Tholstrup: Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) efterlyste nogle oplysninger om, hvad det kostede at beskytte dansk industri. Jeg har i min mappe et eksempel på, at visse råvarer til møbelindustrien fordyres mellem 60 og 80 pct. derved, at man er tvunget til at købe produktet herhjemme fremfor at importere det. Jeg er ganske overbevist om, at den højtærede handelsminister kan lægge mange lignende eksempler på bordet.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) talte om goderne ved dollarpræmieringen og advarede samtidig mod inflationen, skønt det er en kendsgerning, at dollarpræmieringen i sig selv er inflationsfremmende. Det er klart, at når man giver 7 kr. 70 øre for en dollar, som kun er 7 kr. værd, reducerer man den danske krone i forhold til dollar. Der havde været al mulig grund for det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) til i konsekvens af sin opfattelse at gå imod fortsættelsen af dollarpræmieringen.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) hævdede, at han ikke ville være med til, at loven skulle virke beskyttende. Det ville det ærede medlem under vareforsyningslovens behandling i fjor; det er altså et betydeligt fremskridt, at det ærede medlem nu vil gå imod, at loven må virke protektionistisk. Retsforbundet stillede i fjor det ændringsforslag, at loven ikke måtte bruges protektionistisk til at holde billige varer ude og til at holde priserne kunstigt oppe, men det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) stemte jo imod. Det bliver interessant at se, om det ærede medlem så er hjemme, når jeg kommer og spørger, om vi sammen skal stille et sådant ændringsforslag.

Ærlig talt, vi kan snart ikke være dette skuespil bekendt. Nu har man opretholdt valutakontor og varedirektorat med mange skiftende begrundelser: man skulle værne kronen mod fald, men kronen faldt; man

skulle værne mod valutaunderskud, men vi fik valutaunderskud. Det er dokumenteret, at denne planøkonomi betyder uhyre tab for samfundet, som al anden planøkonomi og bureaukratisme gør det. Jeg skal senere komme tilbage hertil.

I andre lande går man da også mere og mere væk fra den statsdirigerede udenrigshandel, i hvert fald på denne side af jerntæppet. Flere af disse lande har liberaliseret til langt over 90 pct., men Danmark ligger i den nederste ende af de lande, der har liberaliseret deres udenrigshandel, til trods for at erfaringerne har vist, at liberalisering, altså fri import, giver billigere import.

Jeg har uden modsigelse påvist, at man ganske simpelt ikke kan værne hverken krone eller valuta med de valutakontrolapparater, vi har. Kronens nedbrydning finder sted på helt andre områder, dels ved finansministres overtræk på deres konto i nationalbanken, dels ved de hundreder af millioner kroner, der årligt går ind som indtægt ved pantsætning af kommende udbytte af Danmarks jord og grundværdi. Heller ikke dette er blevet imødegået. Har man liberaliseret en betragtelig del af handelen, kan man lige så godt liberalisere resten, da valutaen ellers kan bruges og bliver brugt på de liberaliserede områder.

Under behandlingen i fjor afsløredes den rette baggrund for, at visse kredse interesserer sig for at opretholde valutakontrollen, nemlig at den tjener rent protektionistiske formål og varetager særinteresser på arbejdernes bekostning, på forbrugernes bekostning. Loven om vareforsyning, som den kaldes i daglig tale, burde snarere hedde loven med falsk varebetegnelse. Den højtærede handelsministers mere eller mindre direkte tilståelse af, at den betyder beskyttelse for danske firmaer mod generende konkurrence, giver mig baggrund for at kunne fastslå, at når den er til gavn for enkelte firmaer og aktionærer, som derved befries for generende konkurrence, må den være til skade for dem, der ellers ville nyde godt af den frie konkurrence. Det gælder først og fremmest landbruget, men også fiskeri, søfart og alle eksportindustrier samt de arbejdere, der er beskæftiget her. Alle disse virksomheder må sælge deres produkter til verdensmarkedets priser og er ude af stand til at få dækket de øgede